

ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΡΟΥΛΤΙ

Δυό γκζάνια α'π' του Γυμνάσιου
μπουλάστ'σαν να μαλώνουν.

Βρε συ σιαψάλ' γης γυρνάει γύρ' απ' τουν
ήλιου σ' λέου

Λέει μπαμπάτο'κους κι γιλάει
Κουσιουραφία θα μας μάθ'ς
Λέει μούτσο'κους μ' ένα κ'ζ(ι)
γης απ' τουν τόπου τ'ς σ' λέου γώ
καμιά φ'ρα δε γυρίζ'.

Τα γκζάνια απ' του Γυμνάσιου
ανάφτουν κι κουρώνουν.

Γέντι γκιουρουλιτί ντεμέκ.

Κείν' τ'ν ώρα πηνούσι ένας μθ'τζμένους
κι πάεινι σαντέκ μαντέκ.

Κουσιάζουν τουν τοσάκωνου
ντιβίρτσι κείνος τα πλάκο'κόν'
σκώνουντι κι τουν σκόνου.

Τα πουρτσάλει τουν πουρτσάλου
κι κάρ τέλους τουν ρουτσούν.

Για πέ μας κυρ Κρασάκου, για πέ μας να του μάθουμι
απ' όκ'ς' κι κούτρα πιο ξυπνή
κι χρόνια πρασμένα.

Γύρ' απ' τιν πιον γυρνάει η γη;

Κι μθ'τζμένους τ'ς απαντάει.

Γκαυτά μαλών'τι βρε, γκαυτά
κι δεν του ξερ'τι βρε κουτά;

Να γύρου απ' τι μένα.

Κώστας Βογιατζής

ΠΑΤ' (Ι)ΡΝΤΙΑ ΚΙΡΟΣ

Τα κουκούλια τουν κίρο
φύλλα έκουφτα κι γώ
κόψι κόψι να προυφτάσου
τέσσιρ' στράτις για να φκιάσου.

Χαρτσανώ μια του δαχλά
τρέχ' του γιόμα θαν κουρνά
βγάνου τ'σ' βέργας τ' φυλλουρά
κι κλουριάζω του γαρά.
φόρτουνα κι του γκατζιόλ'
πέντι ντέγκια ως τ' αυτιά
τ' ορ'ζα πίσου μή σκαλώσ'
σι καμιά βατσ'νιά.

Τα κουκούλια τουν κίρο
έβγινι του παγουτό
κίτηνου φλουρί, κασάτου,
πέντι φούσκis του Τζιαντό.
Κι' απ' του Γιώργη τα γκαζόσια
παίρναμι απ' τουν τυφλό
Για συνόργια κι τζιουντζιούνα
είχαμι κι του βουβό.

ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΚΙ ΤΟΥ ΓΕΙΝΟΥΡΟΥ. (Μοιρασιά και όνειρο)

Ένας πατέρας μοιράζει την περιουσία του χωρίς ν'
αφήσει τίποτε στον εαυτό του για τα γεράματα γι' αυτό
και η συνείδησή του τον ελέγχει μέσα από ένα όνειρο.

"Έκαπι πιδιά μ' τώρα στα γηρατειά μ',
μή δε μ' φτάσουν μέρις ουμ' που τ'ν ανημπουριά μ'
να σας τα μοιράσου ούλα τα έχια μ'
ούλα τα βιάτα μ' κι ούλα τα καλά μ'.
Ούλα τα χουράφια μ', κι τα μακ'ρνά κι τα κουντ'νά.
Θ'κά σας είναι μάτια μ, τ' Πουνιώτ', τ'ς Μουλιώς κι τ' Αρ-
χουντά.

Δεν κάμχου νιέτ' για του γιουρτουόδ' νε για τουν τοικμα-
τζουόδ',

τούτα για θ' απουμείνουν στ' μπάμπου μ',
να λέει μια μέρα: "Σπουλλά τ' στοιν πάππου μ',
μ' άφ'σι κι μένα ένα παράκρ,
όσου για τ'ς Παναγιός του δάκρ',
μπάρι'μ' στ' γκάβια μ' είμι ρουκουμέν'
κι δε μ' λέει κοσμούς ριγμέν'".
Άιντι πιδιά μ' τ'ν φυχή μ' νάχτιν
'τ' τι μένα κάρ χαίρ δεν έχ'
σείς τώρα μουνιασμέν' νάστιν

τρανό να φκιάσι του θ'κό μ' του έχ'".
Θαν τοιπνέτσαν τοιακό τουν κιντι
βάϊσι πάππους (καημέν' ψ'χή)
στου σαντίρ να γιμπιλιντίσ'
πούχι μπάμπου τ' ντουουοντήσ'.
Μέρσα μ' τουν κάπτσι για καλά
βάϊσι νήλιους κατά καλά
καίτέρ' μπάμπου να ξυπνήσ'
μ' κείνους είχι γιρλιστήσ'.

Τουν ντουκούντσι μι τ' αδράχτ'
μι του ουσουόλ', μι του ουσουόλ' πίσου στ' ράχτ' τ'.
"Σιούκου πάππου, τόσο καράρ'
κι νύχτα νάταν είνι ζαράρ'".

"Άφ'σι άνταμ', ασπριόδκου ήταν τούτου πούδια
μέσα στου βαθύ του γύπνου".

"Τί ίδγic πάππου";

"Χμί του θ'μασι τουν πάππου του Σαράντ'";

"Εί!"

"Ήταν ντ'μένους μι γ' νικίσια ρούχα,
πουδιμένους μι πάντφλια μούτσο'κα,
μπουρμπουλ'ομένους μ' ένα γιασμά,
είχι στ' ραχ'τ' έναν τουρβά
μι καίσια τουρφαντά.

Στάθ'κι καρσί μ'θαν ξιπλαντζιμένους,
στην πατιρίτσα τ' νταϊαντζιμένους,
να παρ' του σουλουόκ' τ' η καημένους
κι' έκαμι θα λουλουπαρμένους.

"Τι μοιρασιά τζιάνουμι ήταν τουτ';
σένα δε σ' απόμι ούτι σουγούτ'
Στ' μπάμπου'σ' κι στα πιδιά σ' τάδούσις ούλα
συ δεν κάμπτσις ούτι τοκαλούδα".

Κείν' τ'ν ώρα σ' μι ντουκούντσις
κι του γείνουρου μ' ξινόμ'σις.
Α! τώρα φκιάσι τουν τοιουρβάμ
να ξιπλίνου τουν γιαλαμά μ'".

Αριστειδης Χριστοφόρου